

Keller bez cenzury: Jan Keller dnes připomíná některá fakta o migraci.

Ve svém vystoupení před poslaneckou sněmovnou dne 30. června tohoto roku obhajoval ministr vnitra Vít Rakušan (STAN) dohodu o povinné solidaritě, kterou před několika dny osobně podepsal. Opět při této příležitosti zdůraznil, že tato dohoda vyjadřuje zájmy obyvatel České republiky a její bezpečnostní zájmy. „Říkejme fakta,“ deklamoval v této souvislosti.

Vezměme pana ministra za slovo a říkejme fakta. Vyjít můžeme z titulků mainstreamových médií, které v těchto dnech hlásají: „Lidé ve Francii rabují a útočí na policejní stanice“. „Požáry i střelba z kalašnikovů.“ „Nepokoje se vymkly kontrole.“

Faktem je, že ještě v 70. a 80. letech 20. století se země tehdejší západní Evropy snažily migraci brzdit. Konkrétně Francie nabízela koncem 70. let deset tisíc franků těm migrantům, kteří ze země

odejdou. Využili toho tehdy hlavně Španělé a Portugalci, kteří se vrátili domů poté, co u nich skončila diktatura.

Migranti z mimoevropských oblastí se naopak začínají usídlivat v hostitelských zemích i poté, co jim vypršela pracovní smlouva, na jejímž základě přišli. Namísto návratu domů dosahují toho, že za nimi mohou přicházet i další členové jejich širokých rodin. Dochází k etnicizaci předměstí nejen Paříže, ale všech větších francouzských měst. Nově příchozí v nich žijí podle svých vlastních hodnot a pravidel.

Ojedinelé problémy byly v těchto čtvrtích už v 70. letech, tehdy to však mělo spíše podobu drobného vandalismu. Od 90. let se násilí stupňuje. Začínají útoky na budovy institucí, množí se útoky na policejní vozy, při každém zásahu policie dochází ke srocení a k projevům agresivity. Jedná se o skupiny mladých lidí, z nichž většina pochází z oblasti Maghrebu. Na zdech domů v těchto lokalitách si můžeme prohlédnout nápisy typu: „Špinaví bílí“ či „Bijte policisty“. Po velkých nepokojích v roce 2005 k nim přibýly nápisy jako „Pěkně vám to nandali“, „To je jen začátek, ještě uvidíte.“

Vznikají no-go zóny, tedy oblasti, kam odmítají jezdit hasiči a chodit lékaři. Policisté tam zajíždějí jen v doprovodu polovojenských jednotek. To všechno jsou fakta, která nevyovídají o zrovna dobré bezpečnostní situaci, kterou si pro Českou republiku troufá garantovat současný ministr vnitra.

Jakým způsobem se situace řeší? Politici se vyjadřují jen po velkých nepokojích. Jakmile opadnou, přestanou se věcí zabývat a každodenní drobné násilí přehlížejí. Původci tohoto násilí mají stále více pocit beztrestnosti. Ti, kdo varují, jsou označováni v lepším případě za paranoiky, v případě horším za rasisty. Po každém výbuchu větších nepokojů politici prohlašují, že je třeba zlepšit práci policie.

Konají se četné konference, které začínají i končí hezkými řečmi o žádoucnosti integrace. Neziskové organizace zvyšují své požadavky na financování a slibují integrovat narůstající masu lidí, z nichž nemalá část nemá o integraci zájem. Jsou mezi nimi mladí, kteří mají mizivou šanci uplatnit se na trhu práce jinak než v těch nejhorších a nejhůře odměňovaných pozicích. Jsou mezi nimi mladí z vysokého počtu rozvrácených rodin. Ale také mladí, kteří zhruba od 90. let začali být mimořádně aktivní v dealerství drog, a mladí, kteří jsou členy kriminálních gangů. Nemalá část zbraní, jimiž disponují, byla do Francie propašována ze zemí střední a východní Evropy. Našli bychom mezi nimi samopal vzor 58, pistole CZ 75, polské PL 63 i české Škorpiony.

Francouzská vězení jsou přeplněna, desítky tisíc odsouzených se pohybují na svobodě, protože se pro ně nenašlo ve vězení místo. V některých departementech udělují soudy prozíravě trest vězení jen v případě, že se nějaké místo uvolní. Prudce stoupá podíl mladistvých na delikvenci, a to už od 12 let věku (dealerství drog, vykrádání aut, projevy vandalismu).

Svědectví o této situaci podávají v řadě publikací sociologové, sociální geografové i penzionovaní policisté. To je tak vše, co se s tím dá dělat. V naprostém rozporu s těmito hojně dokumentovanými skutečnostmi současná vláda ústy svého ministra vnitra tvrdí, že přijetí požadavku povinné solidarity a otevření země proudu migrantů, jehož objem a dávkování bude určovat někdo jiný než my, vyjadřuje zájmy obyvatel České republiky a její bezpečnostní zájmy. Tolik fakta.